

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל' - חלק כ"ז

קונטרס 897

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעי"ה ק בית שמש תובב"א

עם ד' הכוללים שהם כנגד ד' חלקי הפרדס הם בגימטריה פרד"ס. שזה הצדיק לא ישוב עוד וראה את ארץ מולדתו כי על ארבעה לא אשיבנו. שזהו פסידא דלא הדרא באמת ונחסר לגמרי מן העולם הזה.

והנה בעירנו בגדד יבנה עירנו אמן, היו לנו שנים רובים זהב הסוככים על העיר מבית ומחוץ והמה אשר היו לנו לחומה ולמחסה ביום זעם, הראשון בקדש צדיק יסוד עולם **חכם רבי יוסף חיים בן חכם רבי אליהו בן חכם רבי משה חיים** זכר צדיק וקדוש לברכה. ושני בקדש הרב הגאון **חכם רבי שמעון אהרן אבא בר אבא** המכנה אגסי זכר צדיק וקדוש לברכה.

המחבר ספר בני אהרן על שער הגלגולים, אשר ב' צדיקים אלו הם לבדם היו נמצאים בעירנו שרב עסקם היה בעץ חיים ובשמונה שיערים, כל אחד ואחד הוא עוסק לבדו בחדר משכיתו בפני עצמו, והמה בזכותם וצדקתם היו מגנים על העיר זה מפה וזה מפה...

**וכתבתי זה להיות מזכרת לחכמי הדורות לידע ולהודיע ולהודע
שכמה צרות, רבות ורעות גורמים לעולם בהתשלם מעסק רזי
התורה**

**וכתבתי זה להיות מזכרת לחכמי הדורות לידע ולהודיע ולהודע
שכמה צרות, רבות ורעות גורמים לעולם בהתשלם מעסק רזי התורה**
כמו שכתוב בתקונים הנזכר לעיל דגרים עניותא וארץ גלותא וכו'. וקצר
גלות השכינה וקצר צרת ישראל וקצר גלגולם הפל הוא תלוי בצוארם
על שיש בידם יכלת לעסק בחכמת האמת ואינם רוצים למעט משעור
למודם הקבוע להם ולהניח פנאי לעסק ברזי תורה וסודותיה והוא
רחום יכפר בעדם.

... גם כל קושיא אשר תזדמן לפני הלומד ממקום אחד לא יסמך על זכרוני אלא צריך לעין עליה במקום ההיא וגם ראה יראה בדברינו אשר שם כי אולי היא מתישבת במה שכתוב שם. ודי בהערות אלו. ונתתי לו יד ושם

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

השפעות הרשב"י

בישראל "בית לחם יהודה" יען פי כפר מסכתתי ייני "יין הרקח" על אדרא רבא ואדרא זוטא והגשתי לפני רבנן ותלמידיהון וכבר שתו ורוו. ונודע פי אין הסעדה בלא לחם וכמו שכתב הרשב"י זכרוננו לברכה בזהר ויקרא (דף ד') על פסוק אכלו רעים וזה לשונו: מאן דאית ליה גרבי דחמרא, אכילה בעיא וכו' וכתב לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתתי. לכן עשיתי בית לחם להגיש להיושבים לפני השם לאכל לשבעה ממה שתגן השם את עבדו בן אמתו חנה נשמתה עדן. ובכן אנו ליה וליה עינינו. תכון תפלתנו. וזאת ליהודה ויאמר אנא אלהינו. שעה אל שועתנו. חוס ורחם עלינו. ומבין הגויים קבץ פזורינו. ותטענו בארצנו ואת צמח דוד עבדך מהרה תצמיח בימינו. ומלך ביפיו תחזינה עינינו. ישמח לבנו ויגל כבודנו. במהרה בימינו. כן יהי רצון אמן.

כה דברי המחבר האי לחמא עניא.

הצעיר יאודה משה ישועה, יחזקאל ישועה פתיא ישמרהו צורו ויחיהו

(בית לחם יהודה חלק ראשון)

"בזכותך הגעתיו, לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמוחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתיו, לך יש חלק בגאלת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

בַּחֲמֵשׁ מֵאוֹת פְּרָסוֹת שֶׁל הָעוֹלָם
בָּא, מֵאִירָה הַנִּקְדָּה הַזֶּה חָמֵשׁ
פְּעָמִים. וְזֶה סוּד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
יְהִי אֹר. וַיְהִי אֹר. וַיֵּרָא אֱלֹהִים
אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים
בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ. וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם.

וַיְהִי אֹר - זוּ נִקְדָּה חוֹלָם ו. וַיְהִי
אֹר - זוּ נִקְדָּה אַחֲרַת שְׁנִקְרָאת
שׁוּרֶק. מִשׁוּם שֶׁהַנִּקְדָּה הִרְאֵנוּהָ
שְׁנִקְרָאת חוֹלָם מֵאִירָה לְמַעְלָה,
וְטָרֵם שֶׁנִּמְשַׁכָּה לְהֵאִיר לְמַטָּה,
הִיָּתָה סְתוּמָה. בֵּינָן שְׁנִמְשַׁכָּה,
מֵאִירָה תּוֹף הָאֲמִצְעָה, בְּסוּד שֶׁל
שׁוּרֶק ו. וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר
כִּי טוֹב - זוּ חֶרֶק, כְּשִׁמְאִירָה
לְמַטָּה.

בְּזִמְנָא שִׁיִּצְאוּ הַנִּקְדוֹת לְהֵאִיר
לְגוֹף, הָאֹר הִרְאֵנוּ שֶׁהוּא חוֹלָם
מֵאִיר לְמַעְלָה, וְהִתְיַשֵּׁב בְּרֵאשׁ
הַגּוֹף, וְנִתְּנָן אֹר לְכָל הָרֵאשׁ:
לְפָנִים, לְעֵינַיִם. לְאֹר הָרֵאשׁ, לְכָל
תְּקוּנֵי הָרֵאשׁ.

וְשׁוּרֶק שְׁרוּיָה בְּאֲמִצְעָה, וְזוֹהֵר
הָאֹר לְקִיּוּם הַגּוֹף מִמְרָאָה מִתְּנִי
וּלְמַעְלָה, בְּכָל הַסּוּדוֹת שְׁלוֹ.

חֶרֶק מִתְּחִיל לְמַטָּה, וְנִתְּנָן אֹר
וּקִיּוּם מִמְרָאָה מִתְּנִי וּלְמַטָּה,
בְּכָל הַתְּקוּנִים וְהַסּוּדוֹת שְׁלוֹ. אִזּוּ
וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב.

בְּשִׁחְתָּתִּיךְ הַגּוֹף שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת
הַלְלוּ בַּנִּקְדוֹת הַלְלוּ, אִזּוּ כְּתוּב
וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ. לְעוֹלָם הַבְּדִלָּה בְּזִרְעָה
שְׁמַאל, שִׁישׁ בּוֹ חֹשֶׁךְ. וּמֵאִיר
בַּנִּקְדָּת סְגוּל, לְהֵאִיר מִתּוֹף
הַחֹשֶׁכָה לְלוּיִם.

וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם - זוּ נִקְדָּת
צָרִי, שְׁמֵאִירָה וּמִתְיַשֵּׁב בְּזִרְעָה
זְמִין, וּמִתְקַיֵּינָה אוֹתוֹ בְּכָל תְּקוּנָיו.
וּבְשִׁחְתָּתִּיךְ נִדְבַקְתָּ בְּזִמְנָן
וּבְשִׁמְאֵל וְנִתְּנָת בִּינִיחָן, נִדְבַקִים

פְּרִסֵי דְעִלְמָא דְאַתִּי, נְהִיר נִקְדָּה דָא חָמֵשׁ
זְמַנִּין. וְרִזָּא דָא, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר. וַיְהִי
אֹר. וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. וַיִּבְדֵּל
אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ. וַיִּקְרָא אֱלֹהִים
לְאֹר יוֹם.

וַיְהִי אֹר דָא נִקְדָּה חוֹלָם ו. וַיְהִי אֹר, דָא
נִקְדָּה אַחֲרָא דְאַקְרִי שְׁרֶק. וּבְגִינֵי דְנִקְדָּה
קְדָמָא דְאַקְרִי חוֹלָם, נְהִיר לְעִילָא, וְעַד דְלָא
אַתְמַשֵּׁף לְאַנְהָרָא לְתַתָּא, הָוָה סְתִימָה. בֵּינָן
דְאַתְמַשֵּׁף נְהִיר גּוֹ אֲמִצְעִיתָא, בְּרִזָּא דְשְׁרֶק ו.
וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, דָא חֶרֶק. כִּד
נְהִיר לְתַתָּא.

בְּזִמְנָא דְנִפְקוּ נִקְדוּדִין לְאַנְהָרָא לְגוֹפָא, אֹר
קְדָמָא דְאַיְהוּ חוֹלָם, נְהִיר לְעִילָא,
וְאַתְיַשֵּׁב בְּרִישָׁא דְגּוֹפָא, וַיְהִיב נְהִירוֹ לְכָל
רִישָׁא: לְאַנְפִּין. לְעֵינִין. לְנְהִירוֹ דְרִישָׁא, לְכָל
תִּיקוּנֵי רִישָׁא.

וְשְׁרֶק שְׁאַרֵי בְּאֲמִצְעִיתָא, וְזוֹהִיר נְהִירוֹ לְקִיּוּמָא
דְגּוֹפָא מִמְרָאָה מִתְּנִי וּלְמַעְלָה, בְּכָל
רְזִין דִּילִיָּה.

חֶרֶק שְׁאַרֵי לְתַתָּא, וַיְהִיב נְהִירוֹ וּקִיּוּמָא
מִמְרָאָה מִתְּנִי וּלְמַטָּה, בְּכָל תִּיקוּנִין
וְרִזִין דִּילִיָּה. כִּדִּין וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי
טוֹב.

כִּד אַתְתַּמְנָן גּוֹפָא דְאַתּוּן בְּאַלִּין נִקְדוּדִין, כִּדִּין
כְּתִיב, (סו) וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ. לְעוֹלָם הַבְּדִלָּה בְּזִרְעָה דְשְׁמַאלָא,
דְאַיִת בֵּיה חֹשֶׁךְ. וְאַנְהִיר בַּנִּקְדוֹת סְגוּל,
לְאַנְהָרָא מִגּוֹ חֹשׁוּכָא לְלוּאֵי.

וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם, דָא נִקְדָּת צָרִי,
דְאַנְהִיר וְאַתְיַשֵּׁב בְּזִרְעָה זְמִינָא,
וְאַתְתַּמְנָן לִיָּה בְּכָל תִּיקוּנָיו.

וְכִד נּוֹקְבָא אַתְדַּבַּקְתָּ בְּזִמְנָא וּשְׁמַאלָא, וְאַתְיַהִיבַת בִּינִיחָהוּ, אַתְדַּבַּקוּ בָּהּ

בה שתי הנקודות הללו צר"י וסגול, בקיום והפוך אחר, שאין מתישבים בה כף. צרי מתהפך ומאיר בה בדיוקן אחר, בלי ישוב כמו הנזכר, והוא שבא. וסגול מתהפך ומאיר בה בדיוקן אחר, והוא שורק של שלש נקודות. ובהראות את חביבות הנזכר לנקבה - הוא והיא הכל אחד, לפעמים שמאיר בהם הנזכר. מכאן התפשטו הנקודות לכל שאר האיברים של האותיות בגוף.

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים - זו הנקודה פתח. התפשטות האור שמאיר בצד הנזכר, בצד השמאל, ומאיר לאותו הצד, וכעת התחלפו ונכללו הימין בשמאל, והשמאל בימין.

המים הם לימין, בסוד אותה הנקודה שמאיר בה צרי, בצד זה של הימין, נחלקו שני סוגי מימות, וברי בארנו. ומשום כף, צרי שתי נקודות מתישבים מימין, כנגד שנים, אחד למעלה ואחד למטה, כמו שנראה בנקודת שב"א.

אחר כף, פיון שהאיר הרקיע הנה, שהיא הנקודה שנקראת פתח, נכנסת הנקודה הזו בין נקודה לנקודת הצרי, בין מים למים, ומפרידה ביניהם, ונטולת אותם אליה. ואז המים לצד השמאל בנקודת פתח. ועל הסוד הנה (דברים כח) יפתח ה' לך את אוצרו הטוב וכו', לתת מטר וכו', שהרי המים הם מצד של פתח. עוד התפשט רקיע מצד הימין, ונכנס בצד שמאל בין נקודת סגול, ונעשה קמץ. ואז נכנס השמאל בימין, ונכללים זה עם זה - הימין בשמאל, והשמאל בימין.

תרין נקודין אלין צר"י וסגול. בקיומא והפוכא אחרא, דלא מתיישבון בה הכי. צרי אתהפך ואנהיר בה בדיוקנא אחרא, בלא יישובא פדכוּרָא, ואיהו שבא. וסגול אתהפך ואנהיר בה בדיוקנא אחרא, ואיהו שרק דתלת נקודין. ולאחזאה חביבו דדכוּרָא לגבי נוקבא, איהו ואיהו פולא חד, לזמנין דאנהיר בהו דכוּרָא. מהכא אתפשטו נקודי לכל שאר שייפין דאתוון בגופא.

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים (שם 1), דא נקודת פתח. פשיטו דנהירו דאנהיר בסטרא דדכוּרָא, בסטר שמאלא, ואנהיר לה הוא סטרא, והשתא אתחליפו, ואתכללו ימינא בשמאלא, ושמאלא בימינא.

מים איהו לימינא, ברזא דהיא נקודה דאנהיר בה צרי, בסטרא דא דימינא, אתפליגו תרין מימין, והא אוקימינא. ובגין כף, צרי תרין נקודין מתיישבון לקביל תרין מימין, חד לעילא וחד לתתא, כמה דאתחזי בנקודת שב"א.

לבתר, פיון דאנהיר האי רקיע, דאיהו נקודה דאיקרי פתח, עאל האי נקודה בין נקודה לנקודה דצרי, בין מים למים, ואפריש ביניהו, ונטיל לון לגביה. וכדין מים לסטר שמאלא בנקודת פתח. ועל רזא דא, (דברים כח) יפתח ה' לך את אוצרו הטוב וכו', לתת מטר וכו', דהא מים מסטרא דפתח אינון.

תו אתפשט רקיע מסטרא דימינא, ועאל בסטר שמאלא, בין נקודת סגול ואתעביד קמץ. ועאל פדין שמאלא בימינא, ואתכליל דא בדא, ימינא בשמאלא ושמאלא בימינא.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם.
לְמַעַלְהָ כְּתוּב מִיַּם חֲמֹשׁ זְמַנִּים:
יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם. וְיִהְיֶה
מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם. וַיַּבְדֵּל בֵּין
הַמַּיִם כּו'. וּבֵין הַמַּיִם. הִנֵּה חֲמֹשׁ
פְּעָמִים מַיִם, כְּנֶגֶד שְׁתֵּי נִקְדוֹת
שֶׁהֵן חֲמֹשׁ, צָרִי וְסָגוּל. צָרִי
שְׁתֵּים, וְסָגוּל שְׁלֹשׁ. הִנֵּה חֲמֹשׁ
אֵלֶּה מִתְּיַשְׁבוֹת בְּיָמֶיךָ וּבְשִׁמְלֹךָ.

הַנִּקְבָּה נִכְנָסָה בֵּין הַיָּמִין
וְהַשְּׂמָאל, וּמְקַבְּלַת הַנִּקְדוֹת
הַלְלוּ, לְתַתּ לָהּ דַּעַת בְּשִׁלְמוֹת.
וְלֹא מִתְּיַשְׁבִּים בּוֹ כָּף, וּמִתְּהַפְּכִים
בּוֹ בְּדֶרֶךְ קִלְיָה. הַצָּרִי מִתְּהַפֵּף בָּהּ
לְנִקְבָּה שְׂבָא בְּדֶרֶךְ קִלְיָה. הַסָּגוּל
מִתְּהַפֵּף בָּהּ לְנִקְבָּה שׁוּרֵק בְּדֶרֶךְ
קִלְיָה.

וְרֵעוּרֵם אִשָּׁה דַּעַתָּה קִלְיָה עֲלֶיךָ,
שֶׁהִרִי לֹא יִכְלוּ לְהִתְיַשֵּׁב בָּהּ,
שֶׁתְּהַיָּה בָּהּ דַּעַתָּה שְׁלֵמָה, כְּמוֹ
שֶׁהֵם לְמַעַלְהָ. אֲלֵא חֲזָרוּ בָּהּ
בְּדֶרֶךְ קִלְיָה, וּנְמַצְאָת דַּעַתָּה קִלְיָה
עֲלֶיךָ. כְּמוֹ שְׁאוֹתֶיךָ שְׁתֵּי נִקְדוֹת
צָרִי וְסָגוּל הֵן חֲמֹשׁ, אֶף כָּף בָּהּ
שְׂבָא שׁוּרֵק הֵן חֲמֹשׁ, אֲבָל בְּלִי
יְשׁוּב כְּלָל.

יִקְוּ הַמַּיִם, כָּל אוֹתֵן הַחֲמֹשׁ,
לְנִקְבָּה אַחַת, שֶׁהִיא נִקְדַת שׁוּרֵק,
שְׁעוֹמְדַת פֶּתַח הַרְקִיעַ, קִמְץ. כָּל
אוֹתֵם הַמַּיִם שֶׁל הַצַּד הַזֶּה, וְהַצַּד
הַזֶּה, כָּל אוֹתֵן חֲמֹשׁ הַנִּקְדוֹת
מִתְּיַשְׁבוֹת בְּנִקְבָּה הַזֶּה. וְזוֹ
מִתְּיַשְׁבֵּת וּמֵאִירָה לְבְרִית
הַקְדוּשָׁה שֶׁבְּזִכְרוֹ, וְאֵת כָּל הָאוֹר
שֶׁל כָּל חֲמֹשׁ הַנִּקְדוֹת זֶה יוֹרֵשׁ.

בֵּינָן שְׁנֵה יוֹרֵשׁ אֵת כָּלֵם, אִז
מֵאִירָה הַנִּקְבָּה לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת
וְתוֹלְדוֹת, שֶׁכְּתוּב תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ
דְּשָׂא וּגו'. בְּכַח הַנִּקְבָּה הַזֶּה
שְׁעוֹמְדַת לְמִטָּה, שְׁעוֹשָׂה בָּהּ
פְּרוֹת וְתוֹלְדוֹת.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרַקִּיעַ
הַשָּׁמַיִם - זוֹ נִקְדַת חֲטָף קִמְץ,
שְׁמֵאִירָה אוֹר כְּמוֹ אוֹתוֹ הָאוֹר

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם (בראשית א ט), לְעִילָא
כְּתִיב מִיַּם חֲמֹשׁ זְמַנִּין. יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ
הַמַּיִם. וְיִהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם. וַיַּבְדֵּל בֵּין
הַמַּיִם וכו'. וּבֵין הַמַּיִם. הֵא חֲמֹשׁ זְמַנִּין מַיִם,
לְקַבֵּיל תְּרִין נְקוּדִין דְּאֵינוּן חֲמֹשׁ, צָרִי וְסָגוּל.
צָרִי תְרִין, וְסָגוּל תְּלַתָּא, הֵא חֲמֹשׁ אֵלִין
מִתְּיַשְׁבֵּן בְּיָמֵינָא וּשְׁמֵאלָא.

נוֹקְבָא עֲאֵלַת בֵּין יְמִינָא וּשְׁמֵאלָא, וּמְקַבְּלָא
לְאֵלִין נְקוּדִין, לְמִיְהִב לָהּ דַּעַתָּא
בְּשִׁלְמוֹ. וְלֹא מִתְּיַשְׁבֵּן בֵּיהּ הָכִי, וּמִתְּהַפְּךָ
בֵּיהּ בְּאוֹרַח קִלְיָה. צָרִי, אֶתְהַפֵּף בָּהּ לְנִקְדוּדָה
שְׂבָא, בְּאוֹרַח קִלְיָה. סָגוּל, אֶתְהַפֵּף בָּהּ לְנִקְדוּדָה
שׁוּרֵק בְּאוֹרַח קִלְיָה. (דף צ ע"ב)

וְרֵעוּרֵם אֶתְתָּא דַּעַתָּה קִלְיָה עֲלֶיךָ, דְּהָא לֹא
יִכִּילוּ לְאֶתְיַשְׁבָּא בָּהּ לְמַהוּי בָּהּ דַּעַתָּה
שְׁלִים, כְּמָה דְּאֵינוּן לְעִילָא. אֲלֵא אֶתְדָרוּ בָּהּ
בְּאוֹרַח קִלְיָה, וְאֶשְׁתַּכַּח דַּעַתָּה קִלְיָה עֲלֶיךָ. כְּמָה
דְּאֵינוּן תְּרִין נְקוּדֵי צָרִי וְסָגוּל אֵינוּן חֲמֹשׁ, אוֹף
הָכִי בָּהּ שְׂבָא שׁוּרֵק אֵינוּן חֲמֹשׁ, אֲבָל בְּלֵא
יְשׁוּבָא כְּלָל.

יִקְוּ הַמַּיִם, אֵינוּן חֲמֹשׁ כּוֹלְהוּ, אֲזֵלִין לְנִקְדוּדָה
חָדָא, דְּאִיהִי נְקוּדַת שׁוּרֵק, דְּקִימָא תַּחְתּוֹת
רְקִיעַ, קִמְץ. כָּל אֵינוּן מִיּוֹן דְּהָאִי סְטָרָא, וְהָאִי
סְטָרָא, וְכָל אֵינוּן חֲמֹשׁ נְקוּדִין מִתְּיַשְׁבֵּן בָּהּ אִי
נְקוּדָה. וְדָא אֶתְיַשְׁבֵּת, וְנִהִיר לְבְרִית קְדִישָׁא
דְּבִדְכּוּרָא. וְכָל נְהוּרָא דְּחֲמֹשׁ נְקוּדִין כּוֹלְהוּ
יְרִית דָּא.

בֵּינָן דְּהָאִי יְרִית כּוֹלְהוּ, כְּדִין אֶתְנַהִירַת נוֹקְבָא,
לְמַעַבְד פִּירִין וְאֵיבִין. דְּכְתִיב, (שם יא) תְּדַשָּׂא
הָאָרֶץ דְּשָׂא וּגו'. בְּחִילָא דְּהָאִי נְקוּדָה דְּקִימָא
לְתַתָּא, דַּעֲבִיד בָּהּ פִּירִין וְאֵיבִין.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרַקִּיעַ הַשָּׁמַיִם (שם)
(ט), דָּא נְקוּדַת חֲטָף קִמְץ, דְּנִהִיר נְהִירוֹ,

הראשון, נקדת החולם, ועל שלא מאיר ב'שוב כמוהו, מארת חסר הוא, שלא מאיר ב'שוב כמו שהחולם, אף על גב ש'עומדת בגון שלו.

ו'יאמר אלהים לשרצו המים שרץ נפש חיה - זהו בסוד של נקדת שב"א סגו"ל, שהרי סגו"ל נכללים המים באש. שורצים שרץ של אותה נפש חיה, אותה הדעת שנתנה לה משני צדדים, היא קלה עליה, וזה נקרא שרץ של נפש חיה, השרץ ששורץ ויוצא והולך בכל הנקודות.

ובא ראה, שב"א נקרא מהיר צדק, וכך הוא. ומשום כך נקרא נפש החיה ההיא שורק של שלש נקודות. בשעה שהאות ו' מסתלקת ממנה, מוציאה דעת אותה שנטלה מתוך למעלה, כמו שנתבאר, ובמקומה של האות ו' מוציא שורק, וכך הוא בכל מקום.

ועל זה כל הנקודות עומדות להאיר לאותיות, כמעשה שמים וארץ וכל העולמות כלם. ואין קיום ואור לכל האותיות, רק באור הנקודות, והכל נמסר בסוד של התורה בסניני. וכך הוא בסוד שלמעלה, והכל תקון של אדם, כמו שנתבאר.

ו'יאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו (בראשיתא). כתוב (תהלים לו) מה' מצערי גבר כוננו ודרכו יחפץ. בא וראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם העליון והעולם התחתון, הכל היה בדיקון אחד, שיהיה זה כמו זה. בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא לברא אדם למטה, רצה לעשות אותו כמו שני העולמים. וכך הסודות של מעלה ומטה, הכל הוא באדם. הגלגלת של הראש ש'עומדת על הגוף היא

כגוונא דהוא אור קדמאה, נקודת חלם. ועל דלא אנהיר ב'שובא, כגוונא דיליה, איהו מארת חסר, דלא נהיר ב'שובא, כגוונא דחלם אף על גב דקיימא כגוונא דיליה.

ו'יאמר אלהים לשרצו המים שרץ נפש חיה (שם ט), דא איהו, ברזא דנקודת שב"א סגו"ל. דהא סגו"ל אתפליל מיין באשא. רחשין רחישו דההוא נפש חיה, ההוא דעתא דאתיהיב לה מתרין סטרין, איהו קלה עלה, ודא אקרי שרץ דנפש חיה, רחישו דרחיש ואזיל בכל נקודי.

והא חזי, שב"א איקרי (שעה טז ה) מהיר צדק, והכי איהו. ובגין כך איקרי נפש דההיא חיה, שרק דתלת נקודין. בשעתא דאת ו' אסתלק מינה, אפיקת דעתא וההיא דנטלה מגו עילא, כמא דאתמר, ובאתריה דאת ו', אפיק שרק, והכי איהו בכל אתר.

ועל דא, נקודי פולהו קיימין לאנהרא לאתוון, כעובדא דשמיא וארעא וכל עלמין פולהו. ולית קיימא ונהירו לכל אתוון, בר בנהירו דנקודי, וכולא אתמסר ברזא דאורייתא בסניני. והכי איהו ברזא דלעילא, וכלא תיקונא דאדם, כמה דאתמר.

ו'יאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו (בראשית א טו), פתיב (תהלים לו טג) מה' מצערי גבר כוננו ודרכו יחפץ. תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא עילאה ועלמא תתאה, פולא בדיוקנא חדא הוה, למהוי דא כגוונא דדא. בשעתא דבעא קודשא בריך הוא למברי אדם לתתא, בעא למעבד ליה כגוונא דתרין עלמין.

וכך רזין דלעילא ותתא, פלא איהו באדם. גולגלתא דרישא דקיימא על גופא, איהו

בסוד העולם העליון, עם אותם התקונים של הראש. הגוף הוא בסוד של גוף, שההדרגות עומדות באיברים ידועים תחת הראש הזה. הירכים והרגלים, הכל בהדרגות שלמטה, פראוי לו להיות כמו שלמעלה. כל ההמיות העליונות והתחתונות, את כלם חקק הקדוש ברוך הוא באדם, שיהיה הוא שלם בכל.

בא וראה, מה מצעדי גבר פוננו, כשהקדוש ברוך הוא מרצה מהאדם, כל צעדיו וכל דרכיו הם מתקנים לפניו, והוא מתקן אותם כל אחד ואחד פראוי. ודרכו יחפץ, אפלו בדברי העולם.

עוד, מה מצעדי גבר פוננו - אם אדם ישים דעתו ורצונו ולבו למלך הקדוש, ללכת אחר דרכיו שהוא עושה, הקדוש ברוך הוא מרצה בו, כאלו הוא שלו ממש. בשעה שיצאו האותיות מתוך הסוד העליון, כמו שנתבאר, והתגלמו והצטירו בדמות של אדם, אחר כך יצאו הנקודות, ונשב בהן רוח חיים, והתקינו האותיות, כאדם שעומד על רגליו בקיום של הרוח.

אחר שהנקודות התקינו על האותיות ונתנו בהן נפש, הצטרף להיות בדת ובהשכל, ולנסע במסעותיו, ולתת מזון ותקף לאחר. וזהו בצלמנו פדמותנו. כמו שבארנו, בצלמנו - זה סוד העולם העליון. פדמותנו - זה סוד העולם התחתון.

דבר אחר, בצלמנו - אלו התנועות של הטעמים, שהם תקון ושלמות, בדת ובהשכל, לדעת ידיעה להסתכל למעלה, כמו שהוא נסתר ולא התגלה. כמו מלך שהוא חכם בהשכל

ברזא דעלמא עילאה, באינון תיקונין הרישא. גופא איהו ברזא דגופא, דקיימין דרגין בשייפין ידיען תחות האי רישא. נרכין ורגלין, כולא בדרגין דלתתא, כדקא חזי ליה למהוי פגוונא דלעילא. כל דיוקנין עילאין ותתאין, כוליהו חקיק קודשא בריך הוא באדם, למהוי איהו שלים ככולא.

הא חזי, מה מצעדי גבר פוננו, כד קודשא בריך הוא אתרעי ביה בכר נש, כל צעדוי וכל אורחוי אינהו מתתקנן קמיה, ואיהו מתקן להו כל חד וחד כדקא יאות. ודרכו יחפץ, אפילו במילי דעלמא.

תו. מה מצעדי גבר פוננו, אי בר נש ישוי דעתיה ורעותיה ולביה לגבי מלכא קדישא, למהך בתר אורחיה דאיהו עביר. קודשא בריך הוא אתרעי ביה, פאילו הוא דיליה ממש.

בשעתא דנפקו אתוון מגו רזא עילאה, כמא דאתמר, ואתגלמו, ואצטיירו בדיוקנא דאדם. לבתר נפקו נקודי, ואנשיב בהו רוחא דחיי, ואתקיימו אתוון, כבר נש דקאים על רגלוי בקיומא דרוחא.

לבתר דנקודי אתקיימו על אתוון, ויהבו בהו נפשא, אצטריך למהוי בדעתא וסוכלתנו, ולנטלא במטלנו, ולמיהב מזונא ותוקפא לאחרא. ודא איהו בצלמנו פדמותנו. כמא דאוקימנא, בצלמנו דא רזא דעלמא עילאה. פדמותנו דא רזא דעלמא תתאה.

דבר אחר, בצלמנו: אליו תנועי דטעמי, דאינון תיקונא ושליומו, בדעתא וסוכלתנו, למנדע ידיעה לאסתכלא לעילא, כמה דאיהו סתים ולא אתגלייא. כמרבא דאיהו חפים בסוכלתנו בחכמתא, ולא נטיל לסטרא דא או

במרבא דאיהו חפים בסוכלתנו בחכמתא, ולא נטיל לסטרא דא או

בְּחֶמְקָה, וְאִינוּ נוֹסְעֵי לְצַד זֶה אוֹ לְצַד זֶה, רַק בְּחֶמְקָה וּבְהִשְׁכָּל וּבְמַדְע. אַף כִּי, כְּמוֹ זֶה הַתְּנוּעוֹת שֶׁל הַטְּעָמִים, כָּל מְסֻעֵיהֶם בְּחֶמְקָה וּבְהִשְׁכָּל וּבְמַדְע, כְּמוֹ שְׂרָאִי, וְזֶהוּ בְּצַלְמֵנוּ.

כְּדַמוֹתֵנוּ - אֵלֹהֵי סוּדוֹת שֶׁל הַנְּקוּדוֹת, שֶׁהֵם יֵצְאוּ מִתּוֹךְ דִּיוֹקָן אֶחָד שֶׁל נְקוּדָה עֲלִינָה, מֵאוֹתוֹ דִּיוֹקָן נֶסְתֵּר שֶׁלֹּא נִרְאָה. וּמִתּוֹךְ שְׂיוּצָאִים מִתּוֹךְ נְקוּדָה אַחַת, נִקְרְאוֹת הַנְּקוּדוֹת דְּמוּת, הַדִּיוֹקָן שֶׁל הַנְּקוּדָה הָעֲלִינָה.

שֶׁאֵם תֵּאמַר הָאוֹתִיּוֹת - לֹא כִּי! שֶׁהֵרִי הַדִּיוֹקָן אִינוּ לְמַעְלָה, וְלֹא תִלְוֵי שֵׁם דִּיוֹקָן, שֶׁהֵרִי לְאַחַר שְׂיוּצָאִים מִסוּד הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, כָּלֵם מִתְגַּלְמִים וּמְצַטְטִירִים מֵהַ שֶׁלֹּא הִיָּה מִקֶּדֶם לְכֵן, שֶׁאִין דִּיוֹקָן וְצִיּוּר לְמַעְלָה כִּלְל, וְעַל כֵּן לֹא יִדְע, וְאִין מִי שֶׁמְכִיר בּוֹ כְּלוּם.

הַרְאֵשִׁית הַסְּתוּמָה שֶׁנִּגְלָתָה, וְלֹא יִדְעָה, הִיא נְקוּדָה אַחַת סְתוּמָה. וְאוֹתָהּ הַנְּקוּדָה לֹא יִדְעָה וְלֹא גִלְיָה, וְאִין מִי שֶׁמְכִיר אוֹתָהּ. אֲבָל הָאוֹתִיּוֹת לֹא הִצְטִירוּ בָּהּ, וְאִין תִּלְוִיּוֹת לְמַעְלָה, שֶׁהֵרִי אִין שֵׁם כִּלְל דִּיוֹקָן. וְעַל כֵּן, כְּדַמוֹתֵנוּ - אֵלֹהֵי הַנְּקוּדוֹת. בְּצַלְמֵנוּ - אֵלֹהֵי הַתְּנוּעוֹת, שֶׁהוּא הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל הַכֵּל.

כֵּן הַסוּד לִידְעֵי דִין. הַתְּנוּעוֹת שֶׁהֵן שְׁלֵמוֹת הַכֵּל, אֵיפֹה הֵן בְּאָדָם? אֵלֹא זֶה סוּד בְּצַלְמֵנוּ, אֵלֹהֵי הֵם הַצְּלָמִים שֶׁל הָאָדָם מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ. לְפָנִים - הַשְּׁכָל וּמִבְּחוּץ וּחְכָמָה, וּמִבְּחוּץ - אוֹתוֹ הַצְּלָם שֶׁהוֹלֵךְ עֲלָיו, וּמִנְהִיג אֶת הָאָדָם בְּשִׁמְרָה, שִׁיְהִיָּה שְׁמוּר מִן הַכֵּל. בְּעוֹד שֶׁהַתְּנוּעוֹת הִלְלוּ הֵן בְּאָדָם, הָאָדָם הוּא שְׁלֵם כִּלְל, כְּמוֹ כֵּן בְּכָל אוֹתָם הַסוּדוֹת הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁלְמַעְלָה.

וְזֶה סוּד מֵה' מְצַעְדֵי גִבֹר כּוֹנֵנוּ,

לְסִטְרָא דָא, בְּרַב בְּחֶמְקָתָא וּבְסוּכְלָתָנוּ וּבְמַנְדָע. אוֹף הָכִי, כְּגוֹוֵנָא דָא, תְּנוּעֵי דְטְעָמִי, כּוּלְהוּ מִטְלָנְהוֹן בְּחֶמְקָתָא וּבְסִכְלָתָנוּ וּבְמַנְדָע, כְּמָה דְאַתְחֲזִי. וְדָא אִיהוּ בְּצַלְמֵנוּ.

כְּדַמוֹתֵנוּ, אֵלִין רִזִין דְנְקוּדֵי, דְאִינוּן נְפָקוּ מִגּוּ דִּיוֹקְנָא חֲדָא דְנְקוּדָה עֲלִינָה, מֵהֵהוּא דִּיוֹקְנָא סְתִימָא דְלֹא אֶתְחֲזִי, וּמִגּוּ דְנְפָקֵי מִגּוּ נְקוּדָה חֲדָא אֶקְרוּן נְקוּדֵי דְמוּת, דִּיוֹקְנָא דְנְקוּדָה עֲלִינָה.

דְאִי תִימָא אֶתּוּוֹן. לֹאֵו הָכִי, דְהָא דִּיוֹקְנָא, לֹאֵו אִיהוּ לְעִילָא, וְלֹא תִלְוִיָא תְּמִן דִּיוֹקְנָא, דְהָא לְבַתֵּר דְנְפָקֵי מִרְזָא דְעִלְמָא עֲלִינָה, אֲגַלְיָמוּ וְאֶצְטִירוּ כּוּלְהוּ, מַה דְלֹא הָוֵת מִקְדָּמַת דְנָא, דְלֹאֵו אִית דִּיוֹקְנָא וְצִיּוּרָא לְעִילָא כִּלְל, וְעַל דָּא לֹא יִדְע, וְלִית מֵאן דִּידְע בֵּיה כְּלוּם.

רַאשִׁיתָא סְתִימָא דְאַתְגַּלְיָא, וְלֹא יִדְע, חֲדַ נְקוּדָה סְתִימָא אִיהוּ. וְהֵהוּא נְקוּדָה, לֹא יִדְע, וְלֹא אֶתְגַּלְיָא, וְלִית מֵאן דִּידְע בָּהּ. אֲבָל אֶתּוּוֹן, לֹא בָּהּ אֶתְצִיּוּרָן, וְלֹא תִלְוִין לְעִילָא, דְהָא לִית תְּמִן דִּיוֹקְנָא כִּלְל. וְעַל דָּא, כְּדַמוֹתֵנוּ אֵלִין נְקוּדֵי. בְּצַלְמֵנוּ, אֵלִין תְּנוּעֵי, דְאִיהוּ שְׁלִימוֹ דְכִלְא.

רְזָא הָכָא לִידְעֵי מִדִּין. תְּנוּעֵי דְאִיהוּ שְׁלִימוֹ דְכִלְא, אֵן אִינוּן בְּבֵר נֶשׁ. אֵלֹא רְזָא דָא בְּצַלְמֵנוּ, הָא אִיהוּ צוּלְמֵי דְבֵר נֶשׁ מִלְגוּ וּלְבֵר. לְגוּ, סוּכְלָתָנוּ וּמִדְע וּחְכָמָה. לְבֵר, הֵהוּא צוּלְמָא דְאֵזְלָא עֲלֵיהּ, וּמִדְבְּרָא לִיהּ לְבֵר נֶשׁ בְּנִטְרִי, לְמַהוּי נְטִיר מְכִלָּא. בְּעוֹד דְהֵי תְּנוּעֵי אִינוּן בְּבֵר נֶשׁ, בְּרַב נֶשׁ אִיהוּ שְׁלִים כִּלְא. כְּגוֹוֵנָא דָא בְּכָל אִינוּן רִזִין עֲלִינָה דְלְעִילָא.

וְרְזָא דָא, מֵה' מְצַעְדֵי גִבֹר כּוֹנֵנוּ, לְמִיטֵל בְּמִטְלָנוּי, בְּאִינוּן תְּנוּעֵין דְטְעָמִי. וְדִרְכוּ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עֲלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עֲלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצַן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עֲלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

1-800-456-7890
מספרים
מיוחדים

התקשרו אלינו ונשמח לסייע לכם בכל שאלה או בעיה שיש לכם. אנחנו כאן בשבילכם 24 שעות ביממה, 7 ימים בשבוע. אתם יכולים להזמין את המספרים המיוחדים שלנו ללא תשלום. מספרים מיוחדים הם מספרים קצרים וקלים לזכור, המיועדים לשימוש של חברות שירות לקהל. מספרים אלו אינם מספרים חירום. לשימוש במספרים אלו יש להסדיר הסכם עם החברה המספקת את המספרים.

אמנות ימים רחוי עולם הבא
בטכניקה
"עודד השכני"
(925)

097-9449320-1, 0999-2018

1-800-456-7890
מספרים
מיוחדים

1-800-456-7890
מספרים
מיוחדים

השבת האשתי
פרשת באשתי
1-800-456-7890

התקשרו אלינו ונשמח לסייע לכם בכל שאלה או בעיה שיש לכם. אנחנו כאן בשבילכם 24 שעות ביממה, 7 ימים בשבוע. אתם יכולים להזמין את המספרים המיוחדים שלנו ללא תשלום. מספרים מיוחדים הם מספרים קצרים וקלים לזכור, המיועדים לשימוש של חברות שירות לקהל. מספרים אלו אינם מספרים חירום. לשימוש במספרים אלו יש להסדיר הסכם עם החברה המספקת את המספרים.

